

Единъ день следъ това дѣдо влиза въ двора съ кожата въ рѣжа.

— Защо направи тъй? — го укорихъ азъ съ нескрито негодувание. Бѣше ми страшно мъчно за животното.

— Ти кютай!

Азъ кютахъ, но дѣдо много не сполучи. Той рѣза кожата, снажда я, пакъ я рѣза, ши я цѣла седмица и най-после скалпява единъ калпакъ. И не досущъ калпакъ, а нѣщо подобно на вълнеста гаванка, която бѣше толкова малка, че стоеше само на темето му.

— Да махнешъ тази капа отъ главата си — го замъмри мама. — На папицашъ приличашъ съ нея.

— Не! Той самъ си бѣше ушилъ този калпакъ и ще си го носи дорде го скжса. Никой нѣма право да му се мѣси.

Тѣй си живѣеше дѣдо.

Когато е въ лозята, облѣченъ въ законнитѣ права и длѣжности на пждаринъ, той си остава пакъ сжщия дѣдо, изпълненъ до гуша съ хиляди приумици. Сутринъ става още въ тъмно и не трѣгва, ами сѣда на пейката предъ колибата си и мълчи. Тоя пѣргавъ подвиженъ човѣкъ лѣтнитѣ предутрини прекарва въ неподвижно седене. Може би крои нѣщо? Може би нарежда обиколкитѣ ся за презъ деня? Не! Щомъ стане отъ леглото и седне на пейката предъ колибата си, започва последния сънъ. Затваря очи и потѣва въ дрѣмка. Чудно ви е, какъ не пада, какъ не клюма като всички дрѣмещи . . ! Не, той си седи съ изправена глава и въ продължение на цѣлъ часъ изкарва чуденъ сънъ. Челюстьта му е паднала на страна, едното му око е почти изцѣло отворено и изъ гърдитѣ му се къртятъ силни хъркания. Това нѣщо той прави често, защото нощнитѣ обиколки изъ лозята нарушаватъ почивката му. По два и по три часа дебне край синуритѣ.

Напълно щастливъ човѣкъ! Рѣдко можешъ да си доставишъ такова разнообразие, отъ което бѣше изпъл-